

Afdelinger, at et Brud paa den enes Ret kommer til at hæbne sig paa den andens, og det vil ogsaa her ses, at den Egenmægtighed, hvormed Krigsministeriet optræder lige over for de af mig her nævnte Foranstaltninger, bygge egentlig ikke paa nogen formodet Støtte fra det andet Thing. Nei, Krigsministeren fremlægger det som sin Opfattelse af Sagen, det er det, som han vil føre igjennem, selv om han staar i Modsetning til begge Rigsdagens Afdelinger. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til Krigsministerens Udtalelser ifjor i Landsthinget, Tidenden Sp. 1273, hvor han siger saaledes: „Hvis Regjeringen gif, og f. Ex. det ærede Medlem, til hvem jeg nu henvender mig — det var en Venstremand, han talte til — kom ind i Regjeringen, saa er det meget muligt, at han vilde komme med Forslag, som han kunde faae frem i Folkethinget, og maaste ogsaa her i Landsthinget, men jeg er ganske overbevist om, at den Løsning af Forsvarssagen, som saa vilde komme frem, vilde ikke være en Løsning, der vilde haade Danmark, det vilde ikke være en virkelig Løsning af Forsvarssagen, der vilde ikke derved blive ydet Noget, som kunde være betryggende for Landet under paakommende Omstændigheder“. Denne Udtalelse synes tilstrækkelig at vise, at Ministeren vilde ikke være overbeviende Betæneligheder ved at føre sin Villie igjennem, selv under den Forudsætning, at begge Rigsdagens Afdelinger kunde enes om noget Andet.

Jeg vil gaa et Skridt videre og bemærke, at naar man hører Folk sige: Ja, det er ganske vist i Strid med Folkethinget, og det kunde eventuelt ogsaa blive i Strid med Landsthinget, hvad der sker, men det er dog i alt Fald de Sagtyndiges Opfattelse af Sagen, man bygger paa, der har man en solid Støtte i de Sagtyndiges enige Opdræben, saa vil jeg minde om, at ganske bortset fra, hvorledes de Militære her i Landet stille sig til Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning i det Hele taget, er der det Særegne, at de Foranstaltninger, som Krigsministeren nu udfører paa egen Regning og Risiko, netop er af de Foranstaltninger, som han ikke kan paabeeraabe sig de Sagtyndiges Enighed om. Der foreligger tværtimod, og foreligger offentlig, stærke Udtalelser i modsat Retning, hvor netop den Opfattelse er kommen frem, at de Foranstaltninger, som udføres paa Nordfronten, ville vise sig aldeles utilstrækkelige. Jeg kan i saa Henseende citere en Udtalelse, som nu er kommen offentlig frem fra anden Side, og der er da heller ingen Grund til at holde dem tilbage her. For en 3—4 Aar siden var denne Be-

fæstningslag Gjenstand for en udførlig sagtyndig Drøftelse i det saakaldte krigsviden- skabelige Selskab. Der foreligger derfra et Referat, som jeg ogsaa tror, findes her paa Bibliotheket, og det er meget interessant. Det var den Plan, der forelaa i 1883, som den Gang var Gjenstand for Undersøgelse i Folkethingets Udvalg, der var ogsaa Gjenstand for Drøftelse i dette militære Selskab, men det blev der meget ublidt behandlet. Jeg skal citere en Udtalelse af den, der ledede Forhandlingerne, og som var den egentlige Ordfører. Jeg beder bemærket, at dette dreier sig om den Front, paa hvilken Krigsministeren nu i alt Væsentlig udfører de Foranstaltninger, der saa stærkt fordømmes af denne Mand. Han siger: „Vige overfor de dominerende Høder — det er ved Dyrehaven og Fortunen, han mener — som findes paa Nordfronten, ville sikkert og uden store Vanskeligheder, med forholdsvis ringe Tab og hurtigt en Fjende kunde gjenne- føre Angrebet.“ De ville altsaa se, at stærkere Ord vil man næppe forlange i en militær Sagtyndigs Mund, nemlig naar det gjælder at kritisere et forelagt Regjerings- forslag. Jeg skal ikke her komme ind paa at drøfte, hvorvidt der i Virkeligheden kan siges at være nogen Enighed mellem militære Sagtyndige om Kjøbenhavns Befæstning i Almindelighed, men jeg gjentager, og jeg tror, at ærede Medlemmer, der ere bekendte med disse Forhold, ville erkjende Rigtigheden deraf, at netop for det, Regjeringen nu udfører paa eget Ansvar, kan den ikke paabe- raabe sig de Sagtyndiges Botum. Det er en lille Kreds af energiske Mænd — det skal sandes — som have vidst at trumpe sin særegne Opfattelse af Forsvarssagen igjennem og benyttende sig af Magten nu søge at udføre den.

Handlingen er i den Henseende klar nok, men jeg anker ved Siden deraf over, at den Forklaring, der følger med, ikke har den samme Tydelighed. Tværtimod har den en vis tvetydig Karakter. Det er saa sjen- slynligt, at man ikke har let ved at rydde forskellige Hindringer af Veien for at komme ind paa alle disse provisoriske Befæstningsforanstaltninger. Der har været — og det har ikke kunnet være Andet — stærke Betæneligheder ogsaa i Regjeringens egen Kreds og i Højres Kreds, og jeg vil ved Siden af Anken over Foranstaltningerne tillige anke over, at man aldrig fra Regjeringens Side har faaet ren Besked om, hvad det var, de gjorde, og hvad det var, de vilde. Fra Begyndelsen af, da man første Gang fik Landsthinget til at gaa med til at begynde provisorisk eller i al